

Libris

Concepția grafică a copertei:

Elena Ciolacu

Respect pentru oameni și cărți

© Claudiu Târziu, 2019

© Editura Rost, pentru prezenta ediție

ISBN 978-606-93598-6-0

EDITURA ROST

Str. Blănari nr. 23

et. 5, sect. 3, București

telefon: 0740.103.621

e-mail: editurarost@gmail.com

www.editurarost.ro

Tehnoredactare:

Valentin Dan

Corectură:

Evelin Ceciu/www.corectura.ro

Nicu Butnaru

Claudiu Târziu

ROSTUL GENERATIEI NOASTRE

O perspectivă conservatoare
asupra României postcomuniste

PREFAȚĂ DE
SORIN LAVRIC

EDITURA ROST

BUCUREȘTI

2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TÂRZIU, CLAUDIU

Rostul generației noastre : o perspectivă
conservatoare asupra României postcomuniste /
Claudiu Târziu ; pref. de Sorin Lavric. - București :
Rost, 2019

ISBN 978-606-93598-6-0

I. Lavric, Sorin (pref.)

32

Cuprins

<i>Prefață</i>	
Monotonul elevat	9
de SORIN LAVRIC	

<i>Cuvîntul autorului</i>	13
---------------------------	----

I NAȚIUNEA

A fi român	19
Ofensiva contra naționaliștilor	25
Naționalismul și România de azi	28
Menirea generației noastre	34
Pentru o Europă Unită a Națiunilor	37
Imperativele noului naționalism	42
Identitatea națională și/sau europeană	47
Mentalitatea de spectator	50
Puterea jertfei	53
Criza generației noi	57
Libertate, unitate, credibilitate	60
Primejdia unui nou „Târgu Mureș“	63
Spiritul Basarabiei	67
„România“ <i>versus</i> România	69
Revoluția Florilor. Dacă nu azi, peste 20 de ani	72
Motive de optimism	79
Crucea românității	82
Scara virtuților intelectuale	85
Despre toleranță și dragoste în agora	88

Salvarea Moldovei, unirea cu România!	91
Cînd albul e negru și minciuna, adevăr	94
Înapoi la reperi!	97
Oameni „de dreapta“, între etică și morală	100
Uniți pentru credință, libertate, familie și națiune	102
Evenimentele de la Valea Uzului – un avertisment pentru statul român	106

II

CREDINȚA

Comunicarea șchioapă a Bisericii	113
Ortodoxie și integrare	116
Miza unui linșaj mediatic	119
Cazul Bădiliță	123
De ce n-au voie homosexualii în stradă	127
Din păcatele chiriarihale	131
Noii iconoclaști	134
Politica Bisericii	137
Biserica, la răscruce	140
Al șaselea patriarh și unitatea Bisericii	142
Prostul gust în Biserică	145
Dezbinarea ortodoxiei	148
O voce a laicatului ortodox	152
Preoți vrednici	156
Pricini de smintire în Biserică	159
A iubi	163
Forța laicatului	167
„Și morți vom izbîndi...“	170
Solitudinea binelui și solidaritatea răului	174
Nevoia de catehizare a României	178
Apocalipsa, acum	181
De ce sînt ortodocșii monarhiști	184

Rostul creștinului	187
Unitate prin dezintegrare	189
Convertirea la ură	192
„Revoluția“ începe cu Biserica?	195
Războiul „religios“ nu a început ieri-alaltăieri	197
Revoluționarii care vor să curețe Biserica	199
Paștele între „corectitudinea politică“ și Hristos	201
Nevoia de modele	203

III

FAMILIA

Ticăloșia presei românești	209
Sinucidere de plăcere	213
Performanțe civice ignorate	216
Normalii sînt fasciști	219
Presa și lupta pentru normalitate	222
Pidosnicii politic	228
Un referendum în care ne riscăm viața	230
Lupta continuă!	233

IV

ANTICOMUNISMUL

Pentru o lege a lustrației	237
Un mit: infailibila Securitate	240
Haiducii lui Dumnezeu	243
Tentative de purificare	246
Curajul nebun al lui Paul Goma	250
Pentru un Nürnberg al comunismului românesc	253
Nostalgiea iadului	257
Cînd diavolul e văzut ca înger de lumină	266

Amintiri din decembrie 1989. Sau cum n-am fost la Revoluție	271
Între „extremistul“ neamț Iohannis și extremistul maghiar Tőkés	277
Grebla istoriei	281

V

STATUL

Prutul, un nou zid al Berlinului	287
Haiducie pe dos	291
Împotriva noii Constituții	294
Soluția la criza transnistreană: războiul	298
Orbirea proeuropeană	302
Două cenușărese	305
A treia republică	307
Globalizare pe mâna unei Drepte iluzorii	310
Desființarea României	313
Restaurarea normalității se amână	316
O propunere pentru ipocriții care susțin cauza „refugiaților“ musulmani	318
În ce țară (vrem să) trăim?	321
Spre totalitarism, în marșarier, cu accelerația la maximum	324
Un dos de palmă	326
„Legea supermarketurilor“, între realitatea economică și miza electorală	329
Crede, speră, iubește! Chiar și în politică	332
Mărgele de sticlă	335
Pachetul din America	338
Republica secretă	341
Noua luptă de clasă	344
Buba care se va sparge	347

PREFAȚĂ

Monotonul elevat

Claudiu Târziu a ratat șansa de a rămâne anonim, întipărintu-se în memoria noastră printr-un detaliu bizar: se află într-o crasă inadecvare față de spiritul epocii. De aici ținuta memorabilă pe care a avut-o în anii când, cu dârzenie de cîrțiță, a publicat revista „Rost“, scoțînd din uitare, o uitare pe care alții și-ar fi dorit-o veșnică, figuri de legendă din perioada interbelică. Nu mi-l pot închipui intonînd cu aplomb psalmodia la modă a ideologiei dominante. E în el un imbold spre împotrivire care îl preschimbă într-un ins colțos, încăpățînat ca o piatră, genul de paladin pe care poți să-l pici cu ceară, că tot nu abdică de la ideile din care și-a făcut blazon.

Ultimul lucru pe care i-l poți cere e să intre în pielea intelectualului sclivisit, înclinat spre mlădieri de conjunctură. E în Claudiu o carență de adaptare la insinuările impuse de spiritul oportunist. Consecința imediată a acestei carențe e dospirea unui caracter tare, care exclude duplicitatea alunecoasă. Așa se explică cum, în ciuda metamorfozei prin care au trecut atîția dintre amicii lui de generație, Claudiu a rămas egal sieși, în virtutea unei monotonii benigne de sorginte credincioasă. În Claudiu mocnește o monotonie de entuziasm viager, o efervescență înaltă de

A fi român

De ce să fii mândru că ești român? O întrebare care emană deseori din medii intelectuale, dar și din pătura de jos, nemulțumită că această calitate, de român, nu-i aduce nimic de-a gata. Cunosc mentalitatea. Un ins care pune o astfel de întrebare nu vede rostul hotarelor între țări, nu înțelege de ce și-ar păstra nealterată limba maternă, nici de ce și-ar prezerva moștenirea de credință și de tradiții. Este grăbit să absoarbă pe nerăsuflăte tot ce vine din afară și e lesne asimilabil. Pentru el, identitatea națională este un moft.

Nu începi bine să argumentezi de ce militezi pentru apărarea și afirmarea identității naționale, că se și repede cu imprecății: extremist, izolaționist, fundamentalist, șovin etc.

Într-o discuție despre românism, niște amici jurnaliști m-au întrebat abrupt: „Ce motiv ai să fii mândru că ești român?”. Fără să aștepte răspunsul, preopinienții mei au și aruncat o serie de „argumente” în sprijinul dezamăgirii lor: n-avem o istorie glorioasă; ne-am trădat aliații; am fost tot timpul dominați; nu avem nici un merit în ce ni s-a întâmplat bun; rasa noastră nu se distinge prin nici o calitate specială, românii de astăzi sînt decăzuți din punct de vedere moral, intelectual, social...

Intenția străvezie a acestei atitudini este de a surpa fundamentele unui sentiment profund care este naționalismul. Cei care sînt potrivnici naționalismului o fac fie dintr-o eronată înțelegere a conceptului, fie din pricina unor temeri inoculate în mentalul colectiv prin educație și cultură, fie din interes. E superfluu să adaug că antinaționalistii de conjunctură, ca și cei din convingere nu vor accepta adevărul frust: că naționalismul este la fel de firesc ca și apartenența la o națiune; că naționalismul izvorăște din însăși apartenența la o națiune.

Revenind, episodul cu prietenii mei ziariști este simptomatic pentru un fenomen care se derulează azi: erodarea sentimentului național.

Întrezăresc rădăcina de extracție păgînă a întrebării puse de amicii aceștia ai mei. Pentru că mîndria este un păcat capital. De ce să fiu mîndru...? Eu nu sînt mîndru. Sînt fericit că sînt român. Îmi iubesc neamul. Despre neamul meu cred că este cel mai grozav dintre toate. În plus, nu-mi pot nega neamul fără a mă nega pe mine – infimă parte a lui.

Ce-mi motivează dragostea de neam? Dragostea e simțire, nu pornește dintr-o fermă judecată a însușirilor sau defectelor neamului. Totuși, bucuria de a fi român se naște din conștientizarea valorilor perene ale neamului, precumpănitoare asupra eventualelor neîmpliniri.

Nu s-ar mai face discuții de genul celor pe marginea „mîndriei“ de a fi român, dacă am pricepe însemnătatea calității de român. Nu-i de ajuns să aparții prin naștere etniei. Fără să simți și să gîndești românește ori, mai grav, blamîndu-ți și trădîndu-ți neamul, nu ești român. Contează sîngele din care ai fost plămădit, dar nu e suficient. La fel cum nu ești creștin doar pentru că ai fost botezat întru Hristos, dacă nu trăiești creștinește și nu te împărtășești cu Sfintele Taine în Biserică. Ești apostat.

Naționalitatea este titlul nostru nobiliar, iar apărarea ei este o problemă de onoare. Aurel C. Popovici¹ relevă că „naționalitatea unui popor (...) e conștiința sa că e o națiune, o entitate culturală proprie în varietatea omenirii, că nu-i o simplă cifră, un număr de indivizi, de ființe, de animale «sociale». (...) Naționalitatea unui popor e legea lui străbună și limba lui deosebită; e comoara lui proprie de literatură și istorie, de credințe și moravuri; de datine, tradiții, de obiceiuri; e arsenalul său moral de virtuți și gînduri, de fapte și idealuri din trecut, pentru prezent și viitor, pe o brazdă seculară de pămînt; pentru viața lui ce este și mai ales ce va să vie în continuă luptă contra tuturor celor ce caută să i-o șteargă, conștient sau inconștient, și să-l îngroape de viu în marele «demos» al pămîntului, în civilizația fără nici un ideal a demagogiei cosmopolite“²

În clipa cînd tu, român după sînge, ești nemulțumit de originea ta etnică, ba chiar rușinat, îți negi practic naționalitatea. Rămîi un număr în statistica lumii, o cifră lipsită de conținut și de însemnătate.

Cine poate conștientiza faptul că naționalitatea e un rang aristocratic? Desigur, numai elementele nobile ale neamului – cum spune A.C. Popovici –, adică elita. Elita formată pe criterii de verticalitate morală, de înălțare spirituală și de profesionalism. Elita pătrunsă de sufletul neamului și inspirată în acțiunile sale de acest duh. Nu așa-zisa elită, creată artificial prin mijloace de manipulare în masă. Nu acea hoardă de dezrădăcinați, de pierduți sufletește și

¹ Aurel C. Popovici (1863-1917), publicist de orientare conservatoare, cu studii de medicină și de științe politice în străinătate, cunosător a opt limbi europene, director al ziarului „România jună“ și al revistei „Sămănătorul“, luptător pentru drepturile românilor din Transilvania.

² Aurel C. Popovici, *Naționalism sau democrație*, Ed. Albatros, București, 1997, pp. 371-372.

de suferinzi intelectual, care este captivă cu un picior în păcatul lui Iuda și cu celălalt în păcatul lui Lucifer.

Dacă la poporul român de azi sînt aspecte care mă îngrijorează sau mă deziluzionează, neamul românesc nu mă dezamăgește și nu mă neliniștește. Sînt convins că va veni vremea să strălucească în toată măreția sa.

La mirarea unora în fața „idealismului” meu nu am decît un răspuns: neamurile nu supraviețuiesc și nu săvîrșesc fapte memorabile prin mulțimile oarbe și lașe, ci prin vîrfurile lor de diamant – personalități care brăzdează istoria uneori pînă la sînge. Prin elitele lor. Elita care se va hrăni din veacurile de experiențe – tragice sau sublime – ale neamului, elita de mîine sau de poimîine va așeza neamul românesc pe locul ce i se cuvine. Neamul românesc a mai cunoscut momente de glorie în istoria sa, tot prin influența elitelor.

Dacă ar fi să ne referim doar la domnia voievodului Ștefan cel Mare și Sfînt, la prima unire a românilor sub Mihai Viteazul, la Mica Unire din 1859 sub sceptrul lui Cuza Vodă, la obținerea independenței, la Marea Unire din 1918, la jertfelnică rezistență anticomunistă din munți și temnițe și ar fi îndeajuns.

Sigur, mi s-ar putea reproșa că viziunea mea luminoasă despre trecutul neamului românesc – care promite un viitor pe măsură, în pofida prezentului tulbure – se întemeiază pe mituri. Altminteri, poate că „mîndria” mea de român ar fi serios știrbită.

Accept că istoria fiecărui neam este țesută pe un suport de legende. Și ce e rău în asta? În afară de realitatea că pentru evenimentele care marchează definitiv istoria noastră națională sînt dovezi irefutabile, cui ar folosi atît de invocata, în ultimul timp, demitizare? Căci, după cum corect observă Alexandru Antim, „cea dintîi urmare (a demitizării – n.n.) ar fi sărăcirea drastică a unui conținut

bogat în reprezentări simbolice. Este, de pildă, contraperformața de a fi capabili să ni-l reprezentăm pe Mihai Viteazul ca pe un oarecare, ridicat prin forța conjuncturii, ca pe o jucărie a istoriei, a cărui ispravă n-ar fi fost decît o fericită urzeală a circumstanțelor, și nu ca pe o ființă exemplară, care a reușit să modeleze prin forța sa de caracter istoria cîtorva națiuni. Cu alte cuvinte, să nu ni-l reprezentăm ca pe un erou, cum a și fost, și să ne reprimăm cu strășnicie orice sentiment de admirație față de o existență exemplară, cu o conduită intranzacționabilă. (...) Acest tehnicism agresiv pretinde să străpungă totul cu silogismele sale reci, să înghețe și să desfacă totul în mod «obiectiv». Și tot Alexandru Antim scrie, pe drept cuvînt, că „demitizarea, care diminuează și conștiința colectivă, este și desocializantă” și mai departe: „națiunea decide soarta unei reprezentări, a unui mit. Acesta dispăre cînd baza lui dispăre”.³ Urmînd firul logic: dacă demitizarea desocializează și afectează conștiința colectivă, a cărei purtătoare este națiunea, națiune care hotărăște în privința existenței unei legende, ce ar împinge această națiune să se autoflageleze demitizîndu-și istoria?

Este un sofism ideea că demitizarea are rolul de a ne face o părere mai aproape de ceea ce însemnăm într-adevăr noi, românii, ca națiune. Nu vom face decît să spulberăm și bruma de încredere pe care unii dintre noi o au în valoarea intrinsecă a neamului nostru. Vom cădea victime *mentalității de învinși*, care și așa mușcă întruna din noi. De aici mai este un pas pînă la deznădejde – un alt păcat, de astă dată împotriva Sfîntului Duh.

Aici se ajunge atunci cînd conștiința de neam este percepută prin lentilele deformatoare și deconcertante, așezate de manipulatori dibaci peste ochii minților și ai sufletelor noastre.

³ Alexandru Antim, „Demitizarea”, *Puncte cardinale*, nr. 1-2/2000.

Procesul de spălare a creierelor și de pervertire a sufletelor, care are ca etape deformarea conștiinței de neam și îndepărtarea suflotească a indivizilor de neam (pierderea dragostei), va duce la eliminarea identității naționale, care incumbă un patrimoniu moral, spiritual și cultural. Cine sau ce să mai oprească atunci turnarea noastră în forme străine – procustiene –, pentru a fi mai ușor de manevrat pe coordonatele zeului ban, singurul în stare să ne satisfacă toate poftele trupești ce vor fi considerate primordiale?

Astăzi, identitatea națională este palpabilă mai cu seamă pe latura sa spirituală. În sufletul românesc sînt pregnante semnele spiritualității ortodoxe. Este o constatare peremptorie, care singură deschide porțile dragostei de neam. *Spiritualitatea creștină este elementul coagulant al identității naționale românești.* Totodată, ea conține anticorpii contra factorilor dizolvanți care acționează continuu asupra identității naționale.

Însă, fără a explora profunzimile spiritualității creștine și fără a-i urma prescripțiile de viață, riscăm să nu știm sau să nu vrem să ne protejăm identitatea națională.

Romfest 2000 – Întîlnirea românilor de pretutindeni. Despre rostul românilor la 2000 de ani de la Nașterea Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, Asociația Română pentru Cultură și Ortodoxie, București-Sibiu, 2000, pp. 24-26

Ofensiva contra naționaliștilor

Lumea întreagă suportă, cu o acuitate sporită de la Al Doilea Război Mondial încoace, un paradox cu grave implicații în viața națiunilor. Paradox care s-ar putea numi naționalismul antinaționaliștilor. Gîndirea din care izvorăște acest paradox urmărește să dezvolte un nou tip de internaționalism. Principalul efect al realizării acestui Turn Babel al secolului XXI este că o națiune (care se identifică aici cu termenul de etnie conform vechii accepțiuni a cuvîntului) va domina celelalte națiuni contopite într-o masă de manevră, lipsită de identitate națională și de idealuri proprii.

Este evident că naționaliștii îi încurcă teribil pe arhitecții noului imperiu, cel mai întins și cel mai puternic gîndit vreodată. Termenul fixat inițial pentru desăvîrșirea proiectului era anul 2000. Lucrurile nu au mers conform planurilor, așa încît termenul a fost prelungit pînă în anul 2050.

Din păcate pentru promotorii globalizării, națiunile sînt deja în alertă. Instinctul de apărare a ființei naționale s-a deșteptat mai cu seamă în țările europene. Acestea au amintirea proaspătă a vechiului internaționalism, *comunismul*, creat de aceleași forțe oculte pe un fundament ideologic ase-

mănător, dar conținând o eroare gravă: lipsirea individului de libertățile sale fundamentale. De aceea se înregistrează revigorarea formațiunilor politice de dreapta în Europa.

Noul internaționalism păstrează iluzia de libertate și acționează mai subtil, la nivelul conștiinței individului. Întîi îi modifică felul de a gândi, ori i-l modelează din copilărie, spre a considera satisfacerea instinctelor sale primare drept primordială. Al doilea pas, făcut mai ușor cu o astfel de mentalitate, este desprinderea de Dumnezeu. Fără contactul cu El, cu tradiția națională (însușind la români creștinismul, etnicul, cultura specifică și trecutul asumat), cu aspirațiile neamului, individul poate fi lesne manipulat. Cu sufletul pervertit, „omul nou” – produs al globalizării – va putea fi condus numai cu ajutorul cărnii. De fapt, este vorba despre același „om nou” fără urmă de conotații biblice, același ins golit de dumnezeire, periculos în animalitatea sa manifestă, ca și cel produs de sistemul comunist. Acum însă este cosmetizat. El devine astfel în ochii novicilor exponentul civilizației occidentale, apărător al „drepturilor omului” și luptător pentru pace.

Lucrarea diavolească a început demult. Patimile ce sălășluiesc în lutul din care sîntem alcătuiți sînt permanent răscolite spre a nu sesiza că ne pierdem sufletele. Naționalismul este prezentat în nuanțe sumbre, este indicat drept frînă a progresului. Indivizi cu valoare intelectuală, dar fără caracter, sînt transformați în propagandiști ai naționalismului civic (înțeles ca un soi de patriotism fără suport etnic, ci generat de calitatea de cetățean al unei țări), o fază intermediară între naționalism și internaționalism.

Lupta dintre naționaliști și internaționaliști nu mai îmbracă azi forme armate decît în cazuri extreme. Recte, atunci cînd sufletele națiunilor se dovedesc prea solide. Dominatorii nu admit rezistența și îngenunchează cu arma statele naționale care le stau în cale.

Cine sînt „apostolii” noii „religii” este ușor de observat analizînd cine se pronunță mai vehement contra naționaliștilor din toată lumea și totodată se dovedesc cei mai naționaliști la ei acasă.

Instrumentele lor de lucru sînt civice, politice, legislative, financiare, militare și... spirituale, de amplitudine internațională.

Printre metodele de lucru se găsesc: culpabilizarea națiunilor, subjugarea economică a statelor naționale, federalizarea acestora, compromiterea Bisericii creștine.

Complici, cu sau fără voie, sînt falșii naționaliști: național-comuniștii, neonaziștii ori islamiștii fanatici, care, prin acțiunile lor exagerate, fără un suport metafizic real, denaturează sensul naționalismului.

Singurul capabil să spulbere planurile de globalizare într-o manieră fermă, dar fără violențe inutile, este curențul național-creștin. Expresie a naționalismului autentic și creator, care va trebui să prevaleze în secolul XXI, dacă nu vrem să ne autodistrugem.

Crezul nostru, nr. 3, martie 2000

Naționalismul și România de azi

Mai cu seamă în cercurile politice, stăruie părerea că România de astăzi nu are nevoie de naționalism, ba chiar că manifestarea acestuia ar putea dăuna țării.

Temerea își are originea în evidența că marile puteri ale lumii sînt împotriva naționalismului altora. Iar noi vrem ca România să fie primită în organismele controlate de marile puteri: Uniunea Europeană și Pactul Nord-Atlantic. Prin urmare, o Românie naționalistă – ori în care naționalismul să joace un rol semnificativ – nu ar avea acces în UE și NATO, ar fi izolată de Occident și ar sfîrși într-o acută criză economică.

Respingerea termenului de „naționalism“ se mai datorează și unei false percepții a naționalismului, asimilat de mulți cu *extremismul* și cunoscut sub o imagine neadevărată, compusă din atitudini, acțiuni și discursuri care nu sînt proprii naționalismului, ci imperialismului și sovinișmului. În sarcina naționalismului au fost puse, de pildă, în mod eronat, pofta de dominare și cea de expansiune, culminînd cu atrocitățile naziste.

O astfel de viziune falsă despre naționalism a plasat acest concept pe poziții antagonice cu *democrația*, cu *pro-*

gresul și modernitatea, cu relațiile armonioase între state etc. Pe același fir logic, naționalismul este considerat, fără argumente de fond, sinonim cu xenofobia, cu fundamentalismul religios, cu tradiționalismul vetust, cu violența politică, cu populismul, cu demagogia patriotardă. La înrădăcinarea acestor prejudecăți au contribuit din plin diluarea sentimentului național și propaganda ingenioasă, perfidă și concertată.

În realitate, naționalismul este la fel de firesc precum este apartenența la o națiune. Naționalismul este, întii de toate, un sentiment: *iubirea de neam*. Dragoste din care izvorăsc faptele: apărarea intereselor respectivului grup etnic, promovarea valorilor sale specifice, acțiuni pentru libera sa dezvoltare... Iubirea de neam nu înseamnă în mod obligatoriu ura pentru alte neamuri. Așa cum, dacă un copil își iubește părinții, nu înseamnă implicit că-i urăște pe părinții altor copii. Dorința de afirmare a propriului neam nu înseamnă negarea drepturilor altor neamuri, nici dezinteresul față de alteritate. Căci, dacă ar fi așa și reducînd totul la nivel individual, afirmarea vieții individului s-ar traduce prin negarea vieții celorlalți indivizi sau, cel puțin, prin nepăsarea totală față de aceștia... În realitate, nu există nici o contradicție între a dori binele neamului tău și, totodată, a dori și binele celorlalte neamuri.

În cazul nostru, al românilor, această teză se verifică mai abitar, întrucît sîntem un neam creștin, ba chiar *născut creștin*. Deci, *naționalismul nostru*, în măsura în care e autentic, nu poate fi altfel decît creștin.

În paranteză fie spus, adevăratul naționalism românesc nu poate fi cel practicat de național-comuniști, pentru că acesta este de sorginte atee, deci îndreptat contra firii noastre naționale creștine; nu poate fi nici de influență nazistă, căci acela este bazat pe miturile istorice ale păgînismului germanic.